

ΤΙ ΚΑΙ ΑΝ...
Της Ελένης Λειβαδά

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΤΑΝΙΑ: ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ
- B) ΜΠΑΜΠΙΑΣ: ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΤΑΝΙΑΣ
- Γ) ΚΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ: ΔΑΣΚΑΛΑ ΤΗΣ ΤΑΝΙΑΣ
- Δ) ΜΑΝΩΛΗΣ: ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ ΤΗΣ ΤΑΝΙΑΣ
- Ε) ΓΙΑΝΝΗΣ: ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ ΤΗΣ ΤΑΝΙΑΣ
- Στ) ΝΙΚΟΛΕΤΑ: ΣΥΜΜΑΘΗΤΡΙΑ ΤΗΣ ΤΑΝΙΑΣ
- Ζ) 2^η ΤΑΝΙΑ: ΧΡΩΣΤΑΕΙ ΠΑΝΤΟΥ
- Η) 3^η ΤΑΝΙΑ: ΔΙΑΣΗΜΗ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

(Χτυπάει το κουδούνι, ο Μανώλης, ο Γιάννης, η Νικολέτα, η Μελίνα και η Τάνια μπαίνουν μέσα στην τάξη και κάθονται σε διπλανά θρανία εκτός από την Τάνια που κάθεται μόνη της στο πρώτο θρανίο)

ΜΑΝΩΛΗΣ:

Να σου πω ρε Τάνια μήπως ξέχασες να βάλεις αντηλιακό σήμερα; Γιατί βλέπω ότι έχεις μαυρίσει αρκετά. **(Όλη η τάξη γελάει)**

ΝΙΚΟΛΕΤΑ:

Τι περίμενες... Αφού είχε να περπατήσει τόσο δρόμο από τον καταυλισμό που ζει... **(Γελούν όλοι ξανά)**

ΚΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ:

Ησυχία! Δύο λεπτά άργησα και ήδη ακούγεστε μέχρι έξω! **(αναστεναγμός)** Καλημέρα, παιδιά.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ:

Καλημέρα, κυρία!

ΚΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ:

Στο προηγούμενο μάθημα της Νεοελληνικής Γλώσσας συζητήσαμε τα οφέλη που αποκομίζουν οι νέοι ως πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Σας είχα αναθέσει, λοιπόν, μία εργασία σχετικά με το επάγγελμα που επιθυμείτε να ακολουθήσετε. Την εκπονήσατε;

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ:

Ναι!!

ΚΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ:

Μάλιστα. Σηκώστε χέρια, σας παρακαλώ, όσοι θέλετε να διαβάσετε την εργασία σας.

(Η Τάνια σηκώνει το χέρι της, όλοι οι άλλοι κάνουν πως ψάχνουν στις τσάντες τους τα τετράδιά τους)

(Η καθηγήτρια πάει πάνω από το θρανίο του Μανώλη)

Ψάξε-ψάξε δεν θα το βρεις... Μανώλη, πού είναι η εργασία σου;

ΜΑΝΩΛΗΣ:

Κυρία, δεν θα το πιστέψετε, αλλά όντως την έχω ξεχάσει. Την έχω κάνει και την έχω ξεχάσει!

ΚΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ:

Έχεις δίκιο, δεν το πιστεύω. Η δική σου Νικολέτα;

ΝΙΚΟΛΕΤΑ:

Κυρία δεν τη βρίσκω, αλλά την έχω κάνει, σας το υπόσχομαι. Θυμάμαι και τι έχω γράψει!

ΚΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ:

Μάλιστα... Εσένα, Γιάννη, να μην σε ρωτήσω καλύτερα... Από ότι βλέπω μόνο η Τάνια έχει φέρει την εργασία της. Μπράβο, Τάνια!

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Αφού είναι φυτό... Ρε Τάνια, δεν μας είπες, με τι νερό να σε ποτίσουμε...; **(Όλοι γελούν)**

ΚΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ:

Αυτό είναι ανεπίτρεπτο! Ζήτα συγγνώμη και πέρνα έξω! Θα τιμωρηθείς με ωριαία αποβολή! Δεν δέχομαι τέτοιες συμπεριφορές στην τάξη μου.

ΓΙΑΝΝΗΣ:

Μα, κυρία...

ΚΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ:

Είπα κάτι Γιάννη!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Συγγνώμη...

(Ο Γιάννης αποχωρεί από τη σκηνή)

ΚΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ:

Συνεχίζουμε το μάθημα. Πες μας, Νικολέτα, ποιο είναι το επάγγελμα που ονειρεύεσαι;

ΝΙΚΟΛΕΤΑ:

Φυσικά! Εμένα το όνειρο μου είναι να γίνω μία μεγάλη συγγραφέας και τα βιβλία μου να διαβάζονται από όλο τον κόσμο!

ΚΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ:

Πολύ ενδιαφέρον! Ελπίζω, όμως, να αρχίσεις να φέρνεις και τις εργασίες σου σύντομα... Μανώλη, θυμάσαι; Μανώλη!!

(Τινάζεται και σηκώνεται πάνω απότομα)

ΜΑΝΩΛΗΣ:

Παρών!

ΚΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ:

Κάτσε κάτω και πες μας με τι θα ήθελες να ασχοληθείς στο μέλλον;

ΜΑΝΩΛΗΣ:

Εγώ κυρία θέλω...

ΚΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ:

Καθιστός είπα.

ΜΑΝΩΛΗΣ:

Α, ναι! **(Κάθεται γρήγορα-γρήγορα)** Εγώ θέλω να γίνω διάσημος ποδοσφαιριστής και να παίζω στις πιο σπουδαίες ομάδες!

ΚΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ:

Σου το εύχομαι. Τάνια, διάβασέ μας, σε παρακαλώ.

ΝΙΚΟΛΕΤΑ:

Τάνια, αδημονούμε να σε ακούσουμε... **(Το λέει με ειρωνικό ύφος)**

ΚΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ:

Σιωπή! Σας έχω πει επανειλημμένες φορές πως δεν ανέχομαι την ειρωνεία! Τάνια, σε ακούμε όλοι προσεκτικά.

ΤΑΝΙΑ: **(Βαθιά ανάσα)**

Ύστερα από πολλή σκέψη αποφάσισα πως θα ήθελα να σπουδάσω στη Δραματική Σχολή και να μάθω τα πάντα για την τέχνη της υποκριτικής. Όταν καταφέρω να γίνω ηθοποιός, θα ήθελα να πρωταγωνιστήσω σε μία ταινία της Marvel...

(Χτυπάει το κουδούνι)

ΚΑ ΔΕΣΠΟΙΝΑ:

Με τις ομιλίες και τις παρατηρήσεις δεν προλάβαμε να προχωρήσουμε. Για την επόμενη φορά θα έχετε το Κριτήριο Αξιολόγησης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και τους νέους που σας έχω αναρτήσει στο e-class. Καλή συνέχεια!

ΌΛΟΙ ΜΑΖΙ:

Γεια σας, κυρία!

(Φεύγει από την σκηνή)

ΝΙΚΟΛΕΤΑ:

Συγγνώμη που σου γκρεμίζω το όνειρο, αλλά με το χρώμα του δέρματός σου δεν θα πας πουθενά. Θέλεις και να γίνεις και διάσημη ηθοποιός... **(Φεύγει από τη σκηνή γελώντας)**

ΜΑΝΩΛΗΣ:

Να σου πω, δεν πας να μαγειρέψεις και τίποτα; Σε αυτό θα είσαι σίγουρα καλύτερη.

(Πάει να αποχωρήσει από τη σκηνή και σταματάει λίγο πριν την έξοδο)

ΜΑΝΩΛΗΣ:

Και... μην ξεχάσεις να καθαρίσεις. **(Αποχωρεί γελώντας)**

(Ο πατέρας εισέρχεται στη σκηνή)

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Πού είναι η μικρή μου πριγκίπισσα;

ΤΑΝΙΑ:

Μπαμπά... **(Ενοχλημένη)** Σου έχω πει εκατό φορές να μην με φωνάζεις έτσι, ειδικά σε δημόσιους χώρους!

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Μα, έτσι σε φώναζε και η μαμά.

ΤΑΝΙΑ:

Δεν είσαι η ΜΑΜΑ! Η μαμά δεν ζει πια και με το να προσπαθείς να τη μιμηθείς κάνεις χειρότερα τα πράγματα. Πήγαινε σπίτι, θα γυρίσω μόνη μου σήμερα.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Είσαι σίγουρη;

ΤΑΝΙΑ:

Ναι!

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Καλά. Μην αργήσεις...

ΤΑΝΙΑ:

Ναι, μπαμπά. Άντε φύγε τώρα.

(Ο πατέρας φεύγει από τη σκηνή)

(Η Τάνια κάνει μία απότομη κίνηση και ρίχνει την τσάντα της κάτω. Σηκώνεται από την καρέκλα της και αρχίζει να μαζεύει τα πράγματά της γονατιστή)

TANIA:

Δεν αντέχω πια, δεν μπορώ! Θέλω να εξαφανιστώ! Δεν υπάρχει κανείς που να με καταλαβαίνει! Όλοι με κοροϊδεύουν για το χρώμα του δέρματος μου... **(Κοιτάει μία φωτογραφία της μητέρας της, που έπεσε μαζί με τα βιβλία και τα τετράδια).** Μαμά, να ξέρεις πόσο μου λείπεις... Μακάρι να ήσουν εδώ... Και στην τελική οι συμμαθητές μου έχουν δίκιο. Μεγάλη ηθοποιός και πράσσειν άλογα... Εδώ ντρέπομαι να ρωτήσω την υπάλληλο του σούπερ μάρκετ πού είναι το γάλα, θα καταφέρω να πρωταγωνιστήσω και σε ταινία μεγάλης παραγωγής; Ούτε ο ίδιος μου ο πατέρας δεν πιστεύει σε εμένα. Προσπαθεί να ασχοληθεί μαζί μου, αλλά το μυαλό του είναι συνέχεια σε εσένα. Αυτό είναι! Το αποφάσισα! Θα έρθω να σε συναντήσω, μανούλα, και μάλιστα σύντομα. Γιατί να ζω; Δεν μου αξίζει να ζω.

(Συνεχίζει να μαζεύει. Ακούει έναν ήχο από κάτι να πέφτει) Ποιος είναι εκεί;

(Μπαίνει μέσα ο μπαμπάς φορώντας μαύρα ρούχα και κλαίγοντας)

TANIA:

Μπαμπά, Τι κάνεις εδώ; Σου είπα ότι θα γυρίσω μόνη μου. **(Τον κοιτάει πιο προσεκτικά)** Συγγνώμη, πότε άλλαξες ρούχα και γιατί κλαις. Μπαμπά. ΜΠΑΜΠΑ. Γιατί δεν με ακούς;

(Ο Μπαμπάς προχωράει αργά-αργά αγνοώντας την Τάνια)

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Κοριτσάκι μου. Γλυκό μου κοριτσάκι, γιατί μου έφυγες; Πήγες να επισκεφτείς τη μανούλα σου. Και μου έλεγε η δασκάλα σου πως κάτι δεν πήγαινε καλά με εσένα τον τελευταίο καιρό, αλλά και εγώ πού να το φανταστώ... Το έβλεπα κι εγώ πως δεν ήσουν καλά, αλλά το μυαλό μου δεν πήγε εκεί. Πώς το έκανες αυτό;... **(Κλαίει πιο έντονα)** Τώρα έμεινα πάλι μόνος. Αλλά θα έρθω κι εγώ κοντά σας σε λίγη ώρα. Βρήκα τα φάρμακα που είχες αφήσει, Τάνια μου. Τα πήρα όλα. Δεν αντέχω άλλο αυτή τη μοναξιά, αυτή τη μιζέρια...

TANIA:

ΜΠΑΜΠΑ, Σύνελθε! Τι λες; Μπαμπά! **(Τρέχει και τον αγκαλιάζει, αυτός συνεχίζει να την αγνοεί. Σηκώνεται και φεύγει από τη σκηνή)**

TANIA:

Μα, πως μπορεί να μην με είδε; Σαν να ήμουν αόρατη... **(Μια κοπέλα εισέρχεται στη σκηνή)**

2^η TANIA:
Τι κάνεις εδώ;

TANIA:
Ααα! Με κατατρόμαξες! Περίμενε, μπορείς να με δεις;

2^η TANIA:
Ναι... Ξαναρωτάω, λοιπόν! Γιατί είσαι εδώ; **(κοιτάει την Τάνια περίεργα)**

TANIA:
Καλό αυτό. Εγώ κάνω μάθημα εδώ. Εσύ;

2^η TANIA: Η κυρία Δέσποινα συνηθίζει να αφήνει κάποια χρήματα στην τάξη. Τα χρειάζομαι εντάξει; Δεν φταίω εγώ! Αυτοί με πιέζουν.

TANIA:
Ποιοι «αυτοί»;

(Η 2^η Τάνια κάθεται σε μία καρέκλα)

2^η TANIA:
Στη Γ' γυμνασίου ξεκίνησα το κάπνισμα. Περνούσα δύσκολες στιγμές. Με χλεύαζαν όλοι για το χρώμα μου. Την προηγούμενη χρονιά έχασα και τη μητέρα μου. Η ζωή μου ήταν άθλια. Μετά, ανακάλυψα το τσιγάρο... Σταμάτησα να διαβάζω, παρέδιδα λευκές κόλλες στα διαγωνίσματα... Ο πατέρας μου δεν βοηθούσε καθόλου. Κολλημένος με τη μαμά όλη την ώρα. Λες κι εγώ δεν την αγαπούσα. Προσπάθησα, όμως, να το ξεπεράσω. Με έστειλε σε μία ψυχολόγο και μου έδινε τα χρήματα να την πληρώνω η ίδια. Σύντομα σταμάτησα να πηγαίνω στις συνεδρίες και με τα χρήματα αυτά αγόραζα τσιγάρα. Στη συνέχεια... έμπλεξα και με άλλες ουσίες και, όπως καταλαβαίνεις, τα χρήματα των συνεδριών δεν έφταναν πλέον. Οπότε, ξεκίνησα να κλέβω από το πορτοφόλι του πατέρα μου. Ούτε αυτό έφτανε, βέβαια, για να ξεπληρώσω τα χρέη μου. Αναγκάστηκα, λοιπόν, στη Γ' Λυκείου να κλέβω από την κυρία. Και ακόμα και σήμερα, τρία χρόνια μετά την αποφοίτησή μου, συνεχίζει να αφήνει χρήματα στο ίδιο σημείο.

TANIA:
Ο μπαμπάς σου πώς είναι;

2^η TANIA:
Δεν ζει! Δεν άντεξε, όταν ανακάλυψε την αλήθεια... Αρρώστησε και έπρεπε να ακολουθήσει αγωγή. Γιατροί, εξετάσεις, φάρμακα... Όλα αυτά κόστιζαν... **(Ξεσπάει σε κλάματα)**

TANIA:
Τι συνέβη;

2^η TANIA:
Σκότωσα τον πατέρα μου, αυτό έγινε!

TANIA:
Μα τι λες;

2^η TANIA: Σ
ε εμένα έδινε τα χρήματα για τα φάρμακα και τους γιατρούς, αλλά ήμουν αρκετά εξαρτημένη για να σταματήσω...

TANIA:
Τι εννοείς; Δεν σε καταλαβαίνω.

2^η TANIA: **(Φωνάζοντας και κλαίγοντας)**

Τι δεν καταλαβαίνεις; Χρησιμοποίησα τα χρήματα για τα φάρμακα για να αγοράσω ναρκωτικά. Εγώ φταίω που πέθανε! Και τώρα χρωστάω... Χρωστάω πολλά... Σε ανθρώπους επικίνδυνους. **(Σταματάει να κλαίει)** Γιατί στα είπα όλα αυτά; **(Σηκώνεται απότομα)** Πρέπει να φύγω. Δεν έπρεπε να βρίσκομαι εδώ. Ήταν λάθος.

(Αποχωρεί τη σκηνή τρέχοντας)

2^η TANIA:

Μα τι στο καλό συμβαίνει σήμερα; Από τη μια εμφανίζεται ο πατέρας μου μαυροφορεμένος μιλώντας έντονα και υπονοώντας τον θάνατό μου και τώρα αυτή. Ίδια ιστορία με εμένα και η αλήθεια είναι πως μου έμοιαζε μόνο που ήταν έξι χρόνια μεγαλύτερή μου. Λες και συνάντησα δύο υποθετικούς εαυτούς μου. Βασικά έναν γιατί όπως κατάλαβα αυτοκτόνησα στην πρώτη περίπτωση. Έχω μπερδευτεί.

(3^η μπαίνει στη σκηνή)

3^η TANIA: **(Ξαφνιασμένη)**

Ωχ... ένα κοριτσάκι. Γειά σου.

TANIA: **(Απορημένη)**

Γειά.

3^η TANIA:

Δεν με αναγνωρίζεις. Λογικό. Αφού δεν είμαι βαμμένη πράσινη. Είμαι η Τάνια Ράβινσον. Η πρωταγωνίστρια στην καινούρια ταινία της Marvel. Εσύ ποια είσαι;

TANIA:

Η Τάνια Ράβινσον.

3^η TANIA;

Αυτή είμαι εγώ. Σάστισες που με είδες τι έγινε; Γιατί έχεις μείνει σαν άγαλμα και με κοιτάς επίμονα;

TANIA:

Τα κατάφερες. **(Παύση)** Κατάφερες να γίνεις μεγάλη ηθοποιός και να πρωταγωνιστήσεις σε ταινία μεγάλης παραγωγής. Πως, Μα... τώρα ήθελα να φύγω και μετά σκέφτηκα να πάω στη μαμά και όχι να προχωρήσω.

3^η ΤΑΝΙΑ:

Ωπα μικρή. Και εγώ είχα τέτοιες σκέψεις στο γυμνάσιο καθώς και η δική μου μαμά πέθανε όμως δεν τα παράτησα γιατί ήξερα πως μόνο ένα πράγμα με έκανε χαρούμενη. Η υποκριτική. Ακολούθησα το όνειρό μου και να που βρίσκομαι σήμερα.

ΤΑΝΙΑ:

Και οι παλιοί σου συμμαθητές. Που σε χλεύαζαν. Τι έκανες με αυτούς;

3^η ΤΑΝΙΑ:

Σταμάτησα να τους δίνω σημασία και αν δεις σήμερα προσπαθούν να επικοινωνήσουν μαζί μου και να με πείσουν να βγούμε. Μια φορά είπα να σε ένα τη κορίτσι τη Νικολέτα. Μεγάλο λάθος. Αρχικά μου ζητούσε συγγνώμη και πως δεν εννοούσε τίποτα από αυτά που μου είχε πει. Μετά παρήγγειλε χίλια πράγματα τα έφαγε όλα και τέλος μου είπε πως είχε ξεχάσει το πορτοφόλι της αλλά αυτό δεν θα ήταν πρόβλημα καθώς ήμουν αστέρι του σινεμά δηλαδή πλούσια. Ότι να ναι. Αλλά βλέπεις. Πρέπει να ακολουθείς τα όνειρά σου ακόμη και αν σου συμβεί η μεγαλύτερη αναποδιά.

ΤΑΝΙΑ:

Έχεις δίκιο. Μα δεν μου είπες τι γυρεύεις εδώ πέρα.

3^η ΤΑΝΙΑ:

Ψάχνω για τη κυρία Δέσποινα.

ΤΑΝΙΑ:

Τη κυρία Δέσποινα; **(Με απορία)** Τι μπορεί να θέλεις εσύ τη κυρία Δέσποινα.

3^η ΤΑΝΙΑ;

Με βοήθησε πολύ να φτάσω ως εδώ. Οπότε έρχομαι και τη επισκέπτομαι συχνά πυκνά. **Ααα (αναφώνημα χαράς και ενθουσιασμού)** Πες μου ότι έχεις τη κυρία Δέσποινα.

ΤΑΝΙΑ:

Ναι την έχω.

3^η ΤΑΝΙΑ:

Τυχερούλα. Μήπως την έχεις δει πουθενά;

ΤΑΝΙΑ:

Βασικά έφυγε στο σχολάσμα.

3^η ΤΑΝΙΑ:

Ευχαριστώ. Τότε θα έρθω αύριο να την επισκεφτώ. **(Πάει να αποχωρήσει από τη σκηνή και σταματάει λίγο πριν την έξοδο)** Χάρηκα που τα είπαμε.

ΤΑΝΙΑ:

Και εγώ. **(μετά που αποχωρεί η 3^η Τάνια η σκηνή σκοτεινιάζει)** Τι έγινε; Λογικά θα μπήκε κάποιο σύννεφο μπροστά από τον ήλιο. **(σηκώνεται όρθια)** Αααχ πόνεσε η

πλάτη μου τόση ώρα εκεί κάτω (Πάει να κάνει ένα βήμα, πατάει πάνω σε ένα τετράδιο, γλιστράει χτυπάει το κεφάλι της στο θρανίο και πέφτει κάτω λιπόθυμη)

(Μπαμπάς μπαίνει στη σκηνή)

ΜΠΑΜΠΑΣ:

TANIA, TANIA. (Τρέχει προς αυτήν σκύβει και τη βάζει στα μπούτια του) Κοριτσάκι μου. (την χαϊδεύει στο κεφάλι) ΤΗ ΒΡΗΚΑ. Έλα προσωπάκι μου όμορφο ξύπνα.

(Η κα. Δέσποινά μπαίνει στη σκηνή)

Κα.ΔΕΣΠΟΙΝΑ:

Τη βρήκατε; Τι έχει πάθει;

ΜΠΑΜΠΑΣ- Νομίζω είναι λιπόθυμη. Φώναξε όμως ένα ασθενοφόρο για καλό και για κακό.

Κα.ΔΕΣΠΟΙΝΑ:

Μάλιστα **(Η κ. Δέσποινα αποχωρεί από τη σκηνή)**

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Έλα κοριτσάκι μου ξύπνα.

TANIA:

Μπαμπά;

ΜΠΑΜΠΑΣ-Τάνια είσαι καλά δόξα το θεό.

(Τον αγκαλιάζει απότομα)

TANIA:

Μπαμπάκα μου. Δεν ξέρεις πόσο μου έλειπες.

ΜΠΑΜΠΑ:

Τι έγινε;

TANIA:

Μεγάλη ιστορία.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Το κατάλαβα. Λείπεις 6 ώρες από το σπίτι. Είναι 9 το βράδυ. Ανησύχησα.

TANIA:

Παράξενο. Τουλάχιστον είσαι εσύ εδώ και είμαι και εγώ εδώ.

ΜΠΑΜΠΑΣ:

Ναι κοριτσάκι μου πάμε τώρα σπίτι.

ΤΑΝΙΑ:(Μαζεύει τα τελευταία της πράγματα και σηκώνεται.)

Πριγκίπισσα παρακαλώ.

(Ο μπαμπάς την αγκαλιάζει καθώς φεύγουν από τη σκηνή)

(Κλείνει η αυλαία. Μετά από λίγο Ξανανοίγει. Στη σκηνή βρίσκεται η 3^η Τάνια κρατώντας στα χέρια της ένα σενάριο κοιτάει διαβάζει. Κοιτάει το κοινό και κλείνει το μάτι. Τότε κλείνουν τα φώτα και ξανά η αυλαία.)

ΤΕΛΟΣ